ஓம்.

தத். ஸத்.

தேவாரநகரம்

சுத்த அத்வைதி அருட்கவி

ஸ்ரீ விலக்ஷணாநந்த ஸ்வாமிகள்

1917-ஷு மேமீ 8௳ மாலையில் ஈரோடு

ரயில்வே ஸ்டேஷனில் உபந்நியசித்த

பிரஹ்மோ உபந்நியாசம்

சி. நா. சுப்பராஜு அவர்களால்

திருச்சிராப்பள்ளி
ஜெகம் அண்டு கோ, டாட்சன் பிரஸில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது
1919

ஓம்.
தத் ஸத்.

ஹே ஆத்மர்களே! இன்று மாலை ரெயில்வே பிளாட்பாரத்தில் நின்றுகொண்டு 20 நிமிஷநேரம் யதார்த்த ஞான விஷயங்களைச் சுருக்கமாக உங்களுக்குப் போதிக்க ஆரம்பித்திருக்கிறேன். இது இனிது முடியுமாறு அகண்டாகார ஆனந்த சொரூப சைதன்ய வஸ்துவை இப்போதுதான் நினைத்தேன் என்று எண்ணுதீர்கள். எப்போதும் நாம் அதுவாகவும், அது நாமாகவும் இருக்கிறோம் அப்படியிருந்தும் நாம் நம்மை ஓர் ஜீவனுகவும் ஓர் மனுஷனுகவும் ஓர் சாதிக்குளகப்பட்டவனுகவும் ஓர் வருணத்தனுகவும் ஓர் ஆச்சிரமியாகவும் நினைத்து, நம்முடைய யதார்த்த சொரூபத்தை மறந்து ஜன்மப்படுகுழியிலாழ்கிறோம். அப்படி நினைப்பதும் ஜன்மவிருத்திக்கு ஓர்வித நன்மைதான். அது உண்மைஞானத்துக்கு நேர்விரோதமாயிருக்கிறது. எப்படியெனில், சர்வ தத்துவங்களையுங் கடந்த இடத்தில் பிரஹ்ம தரிசனமுண்டாகிறது. அதாவது, அத்வைதிகள் கூறுகிற

படி இருபத்தெட்டாவது தத்துவமும், விசிட்டா துவைதிகள் கூறும் இருபத்துநாலாவது தத்துவமும், சாங்கியர்கள் கூறு மிருபத்தைந்தாவது தத்துவமும் கடவுளென்கிறார்கள். யார் எப்படி தத்துவக் கணக்கு சொன்னபோதிலும் எப்படியாவது தத்துவங்களைக் கடந்தேதீரவேண்டும். அப்படி தத்துவங்களை கடக்க வேண்டுமானால் ஸ்தூல சரீரத்துளாரோபிதமான வருணாச் சிரமங்கள், அவற்றின் பிரிவுகள் அவற்றின் கட்டுப்பாடுகள், இவைகளில் மனம்வைக்காமல் அப்பாலுள்ள தத்துவங்களைத் தள்ளி அப்பாற்செல்ல வேண்டும். அதன்விவரங்களை விவரிக்க இப்பொழுது சமயமில்லாததனால் இன்னொருதரம் வரும்போது சொல்லுகிறேன். பின்னும் வருணாச்சிரமதருமங்கள் எதுவரை அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்றாலோ, உண்மைஞானம் வரும் வரையிலும், துரியானுபவம் வரும்வரையும், அல்லது, உலகத்துள்ள ஓர் மதம், ஓர் சாதி, ஓரரசன், ஓர் வீடு, ஓர் செல்வம், இன்னு மனேகமாயுள்ள சர்வபந்தங்களையுங்கடக்கும் வரையும், அல்லது சர்வ இச்சைகளும் விடும் வரையிலும்,

தன்னுடைய யதார்த்த நிலே தெரியும்வரையும், எங்கும் ஓரே சம்பாவனே வரும்வரையும், இருதயத்தினுள்ள துக்கம் நீங்கும் வரையும், அதாவது, இருதயம் சுத்தமாகும் வரையும் அனுஷ்டிக்க வேண்டும். அப்பாலு மனுஷ்டிக்கக்கூடாது. ஏனெனில், அவனுக்குண்டான ஞானத்தையுங்கெடுத்துவிடும். அது எப்படிக்கெடுக்குமென்ருல், ஒருவன் ஓர் பாழுங்கிணற்றில் வீழ்ந்துவிட்டான். அவன் ஓர் வேரைப்பற்றிக்கொண்டு நிற்கிருன். அப்போது வேருேர் மனிதன் கிணற்றின்மேலிருந்து ஓர் பலமான கயிற்றை விடுகிருன். இக்கயிறு வருகிறதைக் கண்டு மேலேறவேண்டுமென்னும் ஆத்திரத்தினுல் வேரைவிட்டுவிடுவானுயின் கிணற்றில் வீழ்ந்து விடுவான். பின் அவன் என்னசெய்யவேண்டுமென்ருல் கயிறு தன்னிடம் வரும் வரை வேரைப் பலமாகப் பிடித்திருந்து கயிறு வந்தவுடன் கயிற்றை ஓர் கையினுற் பலமாகப்பிடித்துக்கொண்டபின் வேரை விட வேண்டும். அப்போது மேலிருப்பவன் கயிற்றை மேலிழுக்க இவன் மேல்வந்துவிடுவான். இதல்லா

மல் இவன் கிணற்றுக்குள்ளிருக்கும் வேரை ஒரு கையிலும், கயிற்றை ஒரு கையிலும் பிடித்துக்கொண்டிருந்தால் மேலும் வரமாட்டான் கீழும் போகமாட்டான், நடுவிலே தயங்குவன், ஆதலால் கயிறு கிடைத்தவுடன் வேரை விட்டுவிடவேண்டும். இதுபோலத் தாஷ்டாந்தத்தில் ஜன்மமென்னுங்குழியிலொருவன் விழுந்துவிட்டான். அவன் வருணாச்சிரமதருமமென்னும் வேரைப்பிடித்துக்கொண்டு தொங்குகிறான். அப்போது குருவென்னுமொருவர் ஞானமென்னுங்கயிற்றை உள்ளே விடுகிறார். அது வருகிறதென்னும் ஆத்திரத்தினால் வருணாச்சிரமதருமமென்னும் வேரை விடுவானாயின் ஜன்மக் குழியில் விழுந்துவிடுவான். ஆதலால், ஞானமென்னுங் கயிறு வந்தவிடன் பலமாகப் பிடித்துக்கொண்டு பின் வருணாச்சிரமவேரை விடவேண்டும். ஞானம் வந்தும் வருணச்சிரம பந்தமிருக்குமானால் அவன் ஒரு நாளுங் கிணற்றிலிருந்து மேலேறப்போகிறதில்லை. இது சுருதி யுக்தி அனுபவம் என்னும் மூன்றிற்குஞ் சம்மதமாம். மோட்டார்வண்டி ஏறுவதற்குப் பண

மிருக்க என் கட்டைவண்டியேறவேணும். அது போல், ஆத்ம ஞானமடையச் சாமர்த்தியமிருக்க என் வருணாச்சிரம தருமமனுஷ்டிக்கவேண்டும். அப்படி மோட்டார் வண்டியில் போகிற ஒருவனை கட்டைவண்டியில் போகிற ஒருவன் என் நீ மோட்டாரில் போகிறாய்; என்னோடு கட்டை வண்டியில் தான் வரவேண்டுமென்றால் அதற்கு என்ன பதில் சொல்லலாம். அதுபோல் ஆத்ம ஞானம் என்னும் மோட்டார்வண்டியிற் போகிற ஒருவனை வருணாச்சிரமக் கட்டை வண்டிக்காரன் என்னுடைய வண்டிக்கு வாவென்றால் நாமதற்கு என்ன செய்யலாம். அவனுக்கு மோட்டாருக்குப் பணமில்லை, அதனால் பணமிருக்கிறவனையுங் கூப்பிடலாமா? கூப்பிடுதல் அவனுடைய புத்திஈனமும் வினயசம்பத்துமில்லாததனால். ஆனால் அவன் கூப்பிடலாம் கூப்பிட்டபின் இவன் என்னிடம் பணமிருக்கிறது எனக்கது தேவையல்லவென்றால் அதையர்வது கேட்கவேண்டாமா? பின்னும் இதைப் பற்றியே அதிவிரைவாகவும், சுருக்கமாகவும், தெளி

வாகவும் சொல்லுகிறேன். வருணாச்சிரம தருமம் இன்னுமெதுவரை வேண்டுமெனிலோ அதையும் சொல்லுகிறேன். ஓர் பாதையில் ஓர் மாஞ்செடி வைத்திருக்கிறது அது சிறியதாயிருப்பதால் ஆடு மாடுகள் மேய்ந்து கெடுத்துவிடுமென்று மதில் வைக்கிற வழக்கம். அந்த மதில் எதுவரை வேண்டும். மரம் பெரிதாகும் வரையே, அப்பால் வேண்டியதில்லை. அதுபோல், ஞானமென்னுமோர் மாஞ்செடி வைத்திருக்கிறது. அதை உலக பாசங்களான மண், பெண், பொன் முதலிய எடணாத்திரயங்களென்னும் ஆடுமாடு மேய்ந்து கெடுத்துவிடாதபடி வருணாச்சிரம தருமமென்னும் மதில் வைக்கவேண்டும். ஞான மாஞ்செடி பெரிதான பின் வேண்டுமோ? வேண்டாம். பின் ஞானம் வர ஆரம்பிக்கும்போது கரும காண்டத்தை அனுஷ்டித்தல் கூடாது. ஏனெனில் இருக்கும் ஞானத்தையுங் கெடுத்துவிடும். எப்படியெனில், ஞானமோ, அந்தர்முகவேலை. கர்மமோ பகிர்முகவேலை. ஞானமோ, அபேதம். கர்மமோ, பேதம். ஞானமோ, சுகம். கர்மமோ, துக்கம். ஞா

னமோ, அகண்டம். கர்மமோ, கண்டம். ஞானமோ முடிவு. கர்மமோ, ஆரம்பம். இன்னும் இதுபோன்ற விஷயங்களிலும் ஞானமே பிரபல சுருதிகளில் மேலாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது என்னுடைய அபிப்பிராயமல்ல. வியாசபகவான் கூறிய பிரஸ்தானத்திரயத்துள் ஒன்றான பிரஹ்ம சூத்ரம் நான்காம் அத்தியாயத்திலும், ஸ்ரீ பகவத்கீதையில் பகவானாலும் பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கீதையில்:—

உய்வகையோகமொருப்படுவார்க்கது
கைவருமாசெயல்காரணமேகாண்
மெய்வகையோகம்விளைந்தபின்மெய்யே
செய்வனவானவைதீமையவேயாம்

பின்னும் பற்பல ஆசாரியர்களாலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவற்றை இங்கு கூறச் சாவகாசமில்லை. பின்னும் வாயினால் ரொம்ப சாமர்த்தியமாகவும், சர்வ சாஸ்திர சம்பன்னனாகவும் பேசிவிட்டால் ஞானமா? அப்படி சாஸ்திரம் படித்ததெல்லாம் இப்போது எனக்கு விரோதமாகத் தெரிகிறது. ஏனெனில், எனக்குச் சாஸ்திரம் தெரியாமற்போனால்

ஒருவருடனும் பேசாமல் மனதைச் சமாதியிலே யிருத்துவேன். சாஸ்திரந் தெரிந்ததினால்தானே பேசவேண்டி வந்தது. ஆனாலும் உலக உபகாரந் தானே. ஞானிகளில் மூன்றுவிதம். அதாவது, உத்தம, மத்திம, அதமமென்னும் மூன்றுவிதப் பிராரத்த முடைய ஞானிகள். எப்போதுஞ் சமாதியில் இருக்கும் முயற்சியிலே யிருப்பவன் உத்தமன். சமாதி முயற்சியும் உலக உபகாரமுமாயிருப்பவன் மத்திமன். வியாபாரம், இராஜ்யபரிபாலனம், கிருஷி முதலிய காரியங்களைச் செய்பவன் அதமன். அதாவது சுகர், தத்தாத்திரேயர், உத்தவர், இராமகிருஷ்ண பரம ஹம்ஸர் முதலியவர்கள் உத்தமர்கள். வசிஷ்டர், வியாசர், உத்தாலகர், யாக்ஞவல்கியர், பராசரர், நாரதர், விவேகானந்தர் முதலியவர்கள் மத்திமர்கள். ஜனகராசா, கிருஷ்ணன், இராமன், இட்சுவாகு, பகீரதன், அருச்சுனன் முதலியவர்கள் அதமர்கள். ஆனால் எல்லோருக்கும் முக்தி சமமே. ஆத்ம சுகம் மாத்திரம் ஏற்றக்குறைச்சலாக இருக்கும். பின்னும் வருணாச்சிரம தருமங்கள் சித்தசுத்திக் கேது

வென்று சொல்லலாம். அதாவது I. C. S. பாஸ் பண்ணினவன்தான் கலெக்டர் வேலைக்குப்போகலாம் B.A.B.L. பாஸ் பண்ணினவன்தான் ஐக்கோர்ட்டு வக்கீல் வேலைக்குப் போகலாமென்பது போலவும், ஞான அதிகார லக்ஷணங்கள் கூறியபடியுள்ளவனே ஞானத்துக்கு போகலாமென்று சொல்லலாம். வருணாச்சிரம பேதமிருக்கும்வரை ஒருவருக்கும் ஞானமுண்டாகிறதில்லை. ஞானமுண்டாகாமல் வருணாச்சிரம பேதமும் போகிறதில்லை. அது எதுபோலெனில், திருச்சிறாப்பள்ளிக்கு மெட்ராஸ் மெயில் வரவும் ஈரோடு மெயில் போய்ச்சேரவும் சரியாயிருக்கிறது. அதுபோல ஞானம் வரவும், வருணாச்சிரம பேதம் போகவும் சரியாயிருக்கிறது. ஆஸ்ரமங்களாலும், வருணங்களாலும் ஞானமுண்டாகிறதில்லை. அப்படி இருக்குமானால் எல்லா வருணாத்தார்களுக்கும் ஞானமுண்டாகவில்லையே. அதனால் சந்நியாசம் செய்துகொள்ளவேண்டும். அதனால் ஞானம் வருமென்று சொல்லுகிறார்கள். சந்நியாசமென்றால் தலை மொட்டையடித்துக் காவிபூண்டு ருத்ராக்ஷதாரணஞ்

செய்து புறப்படுவதல்ல. மனதினின்று சர்வ இச்சைகளையும் விட்டு நிருவாணியாயிருத்தலாம். ஆதலால் அதுவே ஞானத்துக்கு நேர்சாதனமாம். ஞானமில்லாத மனிதர்கள் உலகத்தில் ஒருவருங் கிடையாது. ஆத்ம ஞானமென்றால், கோவிலுக்குப்போய் வருதல், புஷ்பந்தொடுத்து விக்கிரங்களுக்குச் சாத்துதல், தீர்த்தயாத்திரை செய்தல் முதலியன அல்ல. பின்னை, மனதை ஆத்மாவினிடத்தே இருக்கச் செய்வதேயாம். ஆசையை விடாமல் ஒருவரும் ஞானமடையமுடியாது. ஆசையுடன் ஞானமடையலாமென்று சிலர் சொல்லுவார்கள். அவர்கள் கூறுகிறபடி அடையலாம். எப்படியென்றால், இரண்டு எவ்வன ஸ்திரீகள்கூடி புத்திரனுண்டாகுமானால் ஆசையோடு ஞானமுமுண்டாம். ஆதலால் ஆசையுள்ளவனுக்கு ஞானமுண்டாகிறதில்லை. ஞானமுள்ளவனுக்கும் ஆசையுண்டாகிறதில்லை. எப்படியெனில், அரையணுவுக்கு வாங்குகிற புளித்தமாம்பழந் தின்ற ஒருவன் அதையே பெரிதாக நினைக்கிறான். அவன் சேலம் இரண்டணு மாம்பழந் தின்றபின்

அரையணு பழத்திலிச்சை வருகிறதேயில்லை. அது போல் ஸ்திரீகள் செல்வம் முதலிய அரையணு மாம் பழச் சுகத்தை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிற நாம் ஆத்ம ஞானமென்னும் இரண்டணு மாம்பழஞ் சாப்பிடும்வரை அரையணு மாம்பழமான ஸ்திரீ முதலான இச்சை விடுகிறதில்லை. பின்னும் லண்டன் மாநகரிலிருக்கக்கூடிய 250 கோடி ரூபாய் ஸ்திதியுள்ள ஒரு துரை ஈரோடு நீசப்பெண்ணை விவாகஞ் செய்வானு? செய்கிறதில்லை. ஏனெனில், ஜப்பான், ஜர்மனி, பிரஞ்சு, அமெரிக்கா, இட்டாலி, டர்க்கி, சைனு, பாம்பே, மெட்ருஸ் முதலிய இடங்களிலுள்ள அழகான ஸ்திரீகளையெல்லாம் விட்டுப் பட்டிக்காடான ஈரோட்டில் அதிலும் அழகில்லாத ஏழைவீட்டு நீசப்பெண்ணை விவாகஞ் செய்கிறதில்லை. அப்படி விவாகஞ் செய்வானேயானுல் அவன் லார்டுதுரையுமல்ல. அதுபோல அநித்தியஜடதுக்கமலபாண்டமான ஸ்திரீகளை ஆத்மஞானிகளிச்சிக்கிறதில்லை. இச்சித்தாலாத்மஞானியுமல்ல. பின்னும் இல்லற ஞானிகள் வருணச்சிரம தருமங்களை

விடாமலநுஷ்டித்தார்களே என்ற சங்கை உங்களுக் குண்டாகலாம். அவர்களுக்கு மனதில் வருணாச் சிரம பேதங்களில்லை. ஆனால் அவர்கள் பிராரத்தம் அவர்களை இல்லறத்திலிருக்கும்படிச் செய்கிறது. ஆனாலும் அவர்கள் மூடத்தன்மையான உலக மனுஷ் யர்களுக்காகத் தானும் வருணாச்சிரம தர்மங்களை அநுஷ்டிக்கிறதாக நமக்குத் தெரிகிறது. அஃது அவர் களிடத்திலில்லை. எப்படியிருந்தாலும் துறவற ஞானியே பெரிதென்று நான் சொல்வேன். ஏனெ ன்றால் இரண்டு எவ்வன புருஷர்கள் இரண்டு எவ் வன ஸ்திரீகளை விவாகஞ் செய்துகொண்டு வந்து இரண்டு ஏழாவது மாடிவீட்டில் வைத்தார்கள். ஒரு வன் ஏழாவது மாடியில் மனைவியோடு சுகித்துக் கொண்டிருக்கிறான். ஒருவன் கீழ்மாடியில் குடும்ப விவகாரம் பண்ணுகிறான். ஆருக்கு பெண்சுகமதி கங் கிடைக்கும். மேல்மாடியிலிருந்தவனுக்கேதான். கீழ்மாடியிலிருந்தவனுக்கு மனைவியின் சுகங் கிடைக் கிறதில்லை. ஆனால் மனைவியென்கிறபாத்தியம் இரண்டு பேருக்கும் ஒன்றுதான். இதுபோல, இரண்டு அப்

பியாசிகள் ஞானமென்னும் ஸ்திரீயை விவாகம் பண்ணிவந்து சுபேச்சை, விசாரணை, தனுமானசி, சத்துவாபத்தி, அசமசத்தி, பதார்த்தபாவனை, தூரியம், என்ற ஏழுமாடி வீடுகட்டி அதில் வைத்தார்கள். ஒருவன் ஏழாவது மாடியில் ஞானப்பெண்ணுடன் சுகிக்கிறான். மற்றொருவன் சாக்கிராவஸ்தை என்னுங் கீழ்மாடியில் குடும்ப வேலை பார்க்கிறான். ஆருக்கு ஞானச்சுகமதிகங்கிடைக்கும் மாடிவீட்டிலுள்ளவனுக்கே. கீழ் வீட்டிலுள்ளவனுக்கு ஞானச் சுகங் கிடைக்கிறதில்லை. ஆனால்ஞானமாத்திரமிருவருக்குஞ் சமம். இதில் மாடிமேலிருந்து சுகிக்கிறவன் துறவற ஞானி. கீழ்மாடியிலிருக்கிறவன் இல்லறஞானி. இக்காரணங்கொண்டே துறவறஞானி பெரிதென்று சொன்னேன். நான் உங்களுக்கு எவ்வளவு ஞானம் சொன்னாலும் இப்போதானிருக்கும் பின்போய்விடும் எப்படி என்றால் ஓர் பாசிநிறைந்தகுளத்தில் கல்லைப் போட்டால் பாசம் விலகும் கல் உள்ளே போனபின் பாசம் மூடிக்கொள்ளும். அதுபோல மனதென்னு முங்கள்குளத்தில் அஞ்ஞானமென்னும் பாசமூடி

யிருக்கிறது. அதில் நான் ஞானவார்த்தைகளென்ற கல்லைப்போடுகிறேன். இவ்வார்த்தை என்னுங் கல் உள்ளே போன பின் உங்கள் மனமென்னும் ஜலத்தை அஞ்ஞான பாசமூடிக்கொள்ளும். ஆனல் அக்குளத்தில் குளிதாமரையைப் போட்டுவிட்டால் சிறிதுதினங்களில் பாசியை தின்றுவிடும். இதுபோல நீங்களும் உங்கள் மனமென்னும் ஜலத்தின்மீது ஞானமென்னுங் குளிதாமரையை போட்டுவிடுங்கள். அது சிறிதுகாலத்தில் அஞ்ஞான பாசத்தை தின்று விடும். பின், சர்வசாஸ்திரங்கள் படித்ததனல் ஞானமுண்டாகுமோ என்று ஒருவர் கேட்ட சங் கைக்குச் சமாதானஞ் சொல்லுகிறேன். ஒருவனு க்கு லண்டன் போகவேண்டுமென்ற ஆவல்கொண்டு பிளான்படிக்கிறுன். அதனல் லண்டன் போன தாக ஆகுமா; ஆகிறதில்லை. பின் அவன் லண்டன் போகவேணுமானல் அதிகமாக திரவியம் வேண்டு மாதலால் மூன்று ரெயில் சந்திக்கிற இடங்களில் காப்பி ஹோட்டல் வைத்துப் பணம் சம்பாதித்துக் கொண்டு ரெயிலேறிச் சென்னைபோய் அங்குள்ள

சென்ட்ரல் ஸ்டேஷனில் ரெயிலேறி பம்பாய்சென்று அங்கிருக்கும் ஹார்பர்போய் அங்குள்ள ஸ்டீமேறி லண்டன் போகவேணும். அதுபோல முக்தியென்ற லண்டனுக்கு போகவேண்டுமானால் ஞான வாசிஷ்டம், பிரஹ்மசூத்ரம், பகவற்கீதை, கடம், முண்டகம், மாண்டூக்யம், தைத்திரியம், பிரகதாரண்யம், சுவேதாஸ்வரம், சாந்தோக்யம், ஜாபாலம், கைவல்யம், முதலிய உபநிஷத்துக்கள்; ஈஸ்வரகீதை, பிரமகீதை, உத்தரகீதை, சங்கரகீதை, குருகீதை, சூதகீதை, இராமகீதை, ரிபுகீதை, சிவகீதை, முதலிய
18 கீதைகளும், இன்னும் மற்றுள்ள பற்பல பிரபல சாஸ்திரங்களை படித்தால் போதாது. இவைகளெல்லாம் முக்தியென்னும் லண்டனுக்குப் பிளான்களாம். இந்தப் பிளான்களான சாஸ்திரங்களை நன்றாய்ப் படித்ததினால் முக்திக்குப்போனதாக ஆகிறதில்லை. ஆதலால், முன்சொன்ன லண்டனுக்குப்போக பணம் சேர்த்ததுபோல முக்தி என்னும் லண்டனுக்குப் போக ஏகாக்கிரம் என்றபணம் சேர்க்கவேண்டும். அதற்குச் சாத்துவீகம், இராஜசம், தாமதம், என்

னும் மூன்று ரெயில் சந்திக்கிற சுழுமுனைபிரமரந்திரம், சூனியாகாசம், முதலிய ஜங்ஷன்களில் பிராக்டீஸ் என்ற காப்பி ஹோட்டல்வைத்து ஏகாக்கிரம் என்ற பணம் சேர்க்கவேண்டும். பின் பிளான் பார்த்த இடம் அஞ்ஞானம் குதிரைவண்டி யேறுதல் சகாமகர்மம். ஸ்டேஷனில் வந்து இறங்குவது நிஷ்காமகர்மம். ரெயில்வே ஸ்டேஷன் சித்தசுத்தி. ஸ்டேஷன் மாஸ்டர் குரு. அவர் கொடுத்த டிக்கெட் உபதேசம். நாம் கொடுத்த பணம் ஏகாக்கிரம். ரெயிலேறுதல் சமாதி பழகுதல். திருச்சிறுப்பள்ளி சவிகற்பசமாதி. மெட்ருஸ் நிருவிகற்பசமாதி. சென்ட்ரல் ஸ்டேஷன் நனவிற்சுழுத்தி, அதாவது, தூங்காமற்றூங்குதல். பம்பாய் சகசநிஷ்டை. லண்டன் முக்தி. இப்படி முக்தியை யடையவேண்டும். சாஸ்திரத்துக்கும் முக்திக்கும் இவ்வளவு பேதமும் தூரமுமிருக்கிறது. ஆனல் பிளான் பார்த்த ஒருவன் பிளான் பார்க்காமலொருவன் ஆக இருவரும் ரெயிலேறி மெட்ருஸ் போகிறார்கள். சேலம் போனவுடன் இருவருமிறங்கி காப்பிஹோட்டலுக்கு போனவுடன்

முதல் மணி அடித்ததைகேட்டு பிளான் பார்த்த வன் இன்னுமிரண்டு மணி நேரமிருக்கிறது என்று தைரியமாய் காப்பி சாப்பிடுவான் பிளான் பார்க்காத வன் பயந்து ஓடி வருவான். ஆதலால் பிளான் பார்த்து போகிறது தைரியமிருக்கும். இதுபோல், சாஸ்திரம் பார்த்து ஒருவன் ஞானமடைகிறுன். பார்க்காமல் ஒருவன் ஞானமடைகிறுன். இருவருக் கும் வித்தியாசமிதுவே. பின், முதலில் ஒருவர் என் னிடம் ஞானிக்கு பிராரத்தமுண்டோ இல்லையோ வென்ருர். இல்லை யென்றேன். அதனுல் அவ ருக்கு சந்தேகந்தீரவில்லை. அதற்கு நன்ருக விளங் கும்படி திருஷ்டாந்தங் கூறுகிறேன். அதாவது:— மழை நன்ருக்ப் பெய்யும்போது இரண்டு மனி தர்கள் மழையில் நடக்கிருர்கள். அதில் ஒரு வன் பலமான குடைபிடித்துக்கொண்டு நடக்கிருன். ஒருவன் குடையின்றி நடக்கிருன். இரண்டுபேர்களுக்கும் மழைபெய்தே தீரும். ஆனல் குடையிருக்கிறவன் மீது மழைபடுகிறதில்லை மழை குடையில் விழுந்துபோகிறது. குடையில்லாதவ

னுக்கு மேலே விழுகிறது. இதுபோல இரண்டு மனிதர்கள் உலக சுகதுக்கமென்னும் மழையில் நடக்கிறார்கள். அதில் ஒருவன் சுவானுபவமென்னுங் குடை பிடித்துக்கொண்டு நடக்கிறான். ஆதலால் அவன்மீது பிராரத்த மழை விழுகிறதில்லை. ஆனதால் பிராரத்தமில்லையென்றே சொல்லவேண்டும். பார்ப்பவருக்கு மழை பெய்கிறதுபோலவே தோற்றும். ஆனால் அவன்மேலே படுகிறதில்லை. குடையுள்ளவன் ஞானி குடையில்லாதவன் அஞ்ஞானி. ஞானி பிராரத்தத்துக்கும், அஞ்ஞானி பிராரத்தத்துக்கும் பேதமிதுவாம். பின்னும் நாம் நம்மை எப்போதும், தாழ்ந்தவனாகவே நினைத்தல் கூடாது உயர்ந்தவனாகவே நினைக்கவேண்டும். அதாவது: தூலசூக்ஷ்ம காரண சரீரங்களை நானென்றெண்ணாமல் ஆத்மாவே நாமென்றெண்ணவேண்டும். எல்லா மதங்களையும் ஒன்றாக நினைக்கவேண்டும். ஏனெனில் எல்லா மதங்களும் கடவுளை நோக்கிச் செல்லும் பாதைகளாம். சர்வமதங்களையுஞ் சாரமாக நினைக்கவேண்டும். எல்லா மதாசாரியர்களையும்

சமமாகப் பார்த்தல்வேண்டும். ஒவ்வொரு மதங்க ளின் முடிவும் பிரஹ்மமென்றே நினைக்கவேண்டும். ஒரு மதத்திலும் துவேஷம் கூடாது. எப்போதும் எல்லா விஷயங்களிலும் எல்லாரிடத்திலும் சமரச புத்தியே இருக்கவேண்டும். இதுவே என்னுடைய அபிப்பிராயம். நாம் எப்போதும் முயற்சியையே பெரிதாக நினைக்கவேண்டும். முயற்சியினாலேயே எல்லாமுண்டாகிறது. நாமே நம்முடைய முயற்சியி லேயே இந்திரனாகலாம், சந்திரனாகலாம், பிரமாவாக லாம், சிவனாகலாம், விஷ்ணுவாகலாம், மாயையாக லாம், பிரஹ்மமேயாகலாம். அதற்கு என்ன பிர மாணமென்றால் முன் நகுஷன் என்னும் ஓரரசன் முயற்சியினால் இந்திரனானான். ஹனுமாரும் முயற்சி யினாலே பிரம பட்டத்துக்குள்ளானார். அதாவது ஓர் மனிதன் 100 அஸ்வமேதஞ்செய்தால் இந்திர னாகலாம். இந்திரன் 100 இராஜசூயயாகஞ் செய் தால் ருத்ரனாகலாம் ருத்ரன் 100 அஸ்வமேதஞ் செய்தால் பிரமாவாகலாம். பிரமா 100 நரமேதஞ் செய்தால் விஷ்ணுவாகலாம். சர்வ மனிதர்களும்

தங்கள் சங்கற்பநாசஞ்செய்தால் பிரஹ்மமாகலாப் ஆவதென்றால் புதிதாயுண்டாவதல்ல. இருந் இருப்பை யதார்த்தசமாதியிலறிவதாம். புதிதா உண்டாவது நிலைக்கிறதில்லை. நான் இப் சொன்னது ஓர் மதத்தை சேர்ந்ததல்ல, உபநி வாக்கியங்களாம். நாம் அடையவேண்டிய வழி நம்முன்னவர்களான மஹரிஷிகளே ஏற்படுத்தியி கின்றனர். அதைத் தற்கால நாகரீக மதஸ்தர் ஏற்பட்டுக் கெடுதியான பாஷ்யம் பண்ணித் த மாறாக நடக்கிறார்கள். ஆதலால் எனக்குச் சநா தர்மமே பிரியம். நாம் ஒரு மதத்தையுமனுஷ்டி வேண்டாம். ஏனெனில் அக்கிரந்தங்களில் வாத அந்நியமத கண்டனமுமாயிருப்பதால் அனுபவமா விஷயங்களை மாத்திரஞ் சொல்லக்கூடிய கிரந் களைக் குருமுகமாக விசாரித்து நித்திய பரமான மோக்ஷ சம்பிராஜ்யத்தை அடையக்கடவோம்.

இப்போது சாவகாசமில்லாததால் இன்னொ தரம் வரும்போது நன்றாய் உங்களுடைய மனோ டப்படி போதிக்கிறேன். இவ்வாறு இந்த உ யாசம் முடிந்தது.

ஓம். தத். சத்.